

**НИКОЙ НЕ Е ДОВОЛЕН ОТ
СЪДБАТА СИ
БЪЛГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Един селянин имал две магарета, с които си изкарвал хляба. Веднъж паднала тежка зима и като нямал с какво да храни добичетата, взел човекът, та ги продал. Едното го купил някакъв богаташ, а другото — един каменар. Така магарешката орис разлъчила двете другарчета, които дотогава си живеели под една стряха и делели всички несгоди по равно.

Минало, що се минало, по някое време магаретата се срещнали на пазара и от радост заревали с цяло гърло:

— А-у, а-у! Къде се губиш бе, братко? Що правиш, що струваш? Как поминуваш след като ни продаде онзи селянин? — викнало каменарското магаре.

— От харно, по-харно, братко — отвърнало богаташкото. — На добро място попаднах. Новият ми стопанин е тежък чорбаджия. Купи ме, само за да разхождам седемгодишното му синче. Яха ме по три часа на ден, колкото да отиде до училището и да се върне. После — кеф! Изтягам се по цял ден на хладовина в обора.

— Ами как си с храната? Че ако помниш, при стария ни господар бая глад гладувахме! — попитало магарето на каменаря.

— О-о, от владишко магаре съм по-добре. Всеки ден ме зобят с отсян ечемик, яслите ми пълнят с дъхаво сено. А пък за обора — не питай! — не знам дали султанът така гледа атовете си: вредом пометено, почистено, паяжинка не можеш да намериш; спя на чисто, като някоя букурецка кокона. Ами ти как я караш? Какво ще ми разправиш за твоя живот?

— Ох, леле, братко — отвърнало магарето на каменаря, — не ме питай моля те, че сърцето ми се къса от мъка.

— Я кажи, кажи да чуя — подбутнало го чорбаджийското магаре.

— А бе, какво да ти казвам? Виж ми садините по гърба и слиновете на врата, па ми прочети и ребрата — всичко ще разбереш. Под лоша зодия съм се родил. Пустият мой късмет, гдето ме бутна у тоя безжалостен каменар. Като вземе да ме товари, никаква милост няма. Наведнъж ме кара по сто оки камъни да нося, та краката ми се преплитат. Пък той на всичко отгоре не се измаря да ме налага със суровицата. Дяволът да му го върне! От бой кожата ми се надупчи и за тъпан вече не става. А пък за яденето — няма какво да ти река: освен суровицата, само тръне дъвча и понякога си пощипна мъничко слама, останала по стърнищата. Спя под един пробит навес. Зиме-лете — все

там. Пак добре, че надвечер, като ни свърши работата, господарят ми сваля самара, па се изтъркалям в прахоляка. Ето, това ми е едничката радост. И ако и нея я нямаше, отдавна да съм обърнал петалата. Та така поминувам, побратиме, клетият аз.

— Ах! — въздъхнало си чорбаджийското магаре. — Блазе ти, братко! Защо не съм и аз при твоя стопанин? Всеки ден по сто оки и отгоре товар носвам и боя ще изтрая. Ама после да си похапна тръне и суха сламица, та да се овъргалям ху-у-убаво в прахоляка... Това разбирам аз живот!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.